

0530 – 30. mai

**Hvis jeg vil at han skal leve til jeg kommer, hva har du med det? Følg du meg!
Joh 21: 22.**

Herren hadde forberedt Peter på at han skulle lide martyrdøden, da han sa: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Da du var yngre, bandt du selv opp om deg og gikk dit du ville. Men når du blir gammel, skal du rekke ut hendene dine, og en annen skal binde opp om deg og føre deg dit du ikke vil». Men så ser vi Johannes forteller at da snudde Peter seg, så på den disippel som Jesus elsket, og sa: «Men Herre, hva da med ham?» Da er det Jesus svarer: «Hvis jeg vil at han skal leve til jeg komme, hva har du med det? Følg du meg!»

Det vi har mest lærdom av i denne teksten, er hvor fort og alvorlig Herren avbryter Peter som er opptatt med hvordan det skal gå med en annen disippel. Han vender hans oppmerksomhet bare mot det han selv er kalt til, og lar ham skjønne at alt avhenger av ham som har kalt ham, og hans vilje. Hvis jeg vil, sier han.

Her er det viktigste ordet i Skriften når det gjelder våre gjerninger. Her er det ordet som gjør et menneskes gjerning stor, viktig og dyrebar – «Jeg vil» –. Her er det ordet som gjør at den minste og mest ubetydelige gjerning, som å feie et gulv, kan være mer dyrebar og hellig for Gud, enn om jeg bygde et stort tempel for ham. Eller gikk ut og omvendte hedninger. Hvis altså den første gjerningen var befalt av Gud, og sistnevnte bare var gjerninger jeg selv hadde valgt meg ut.

Å, om vi endelig en gang kunne få åpnet øynene for dette forholdet! For det er ingen ting som lammer ellers villige og trofaste kristnes nidkjærhet mer enn denne vår gamle tilbøyelighet til å se på gjerningens egen verdi i menneskers øyne.

Og denne holdningen greier vi ikke selv å rive oss løs fra. Er det en ubetydelig handling, anser vi den straks for mindre hellig og velbehagelig for Gud. Vi glemmer fullstendig at det bare er Den Allmechtige Guds vilje og befaling som gir en gjerning noen verdi.

Nå vet vi at Gud alt fra verden ble til satte mennesket på prøve. Den prøven mennesket ikke besto. Gud ville skjerpe vår oppmerksomhet på det faktum at for Herren gjelder den minste gjerning like mye som den største. Alt vurderes bare ut fra hans ord. Og han ville bare prøve vår lydighet. Det er tro, kjærlighet og lydighet han ser etter hos oss. Vi ser det når Gud knyttet hele verdens store prøve til den lille gjerningen; at de ikke skulle ete av étt bestemt tre i Paradis.

Legg da endelig merke til dette: At mellom oss mennesker er det nok stor forskjell på gjerninger. Vi ser det f. eks. som en langt større tjeneste det den trofaste sjelesørgeren eller misjonæren får gjøre for menneskene, enn det en håndverker eller tjenestejente kan utrette.

Men i Guds øyne er den ene tjenesten like verdifull som den andre, når det bare er gjort i tro og lydighet til hans ord.

Vår Herre og Gud har et stort rike på jord; hele menneskeheten med både dens verdslige og åndelige ordninger. I dette riket finnes det mange forskjellige behov, og det krever mange slags tjenere og mange slags tjenester, som alle er nødvendige for helheten. Der må være konge og menigmann, overordnede og underordnede, lærere og elever, foreldre og barn, arbeidsgivere og ansatte. Alle har

forskjellige kall, plikter og oppgaver. Og alt dette er like dyrebart for Gud, fordi han har selv skapt det slik. Dessuten er alt dette også nødvendig for oss.

Det er dette Paulus skildrer når han taler om de forskjellige lemmene på et legeme: «Ikke alle lemmer har samme gjerning. Dersom hele legemet var øye, hvor ble det da av hørselen? Hvis det hele var hørsel, hvor ble det av luktesansen? Men nå satte Gud lemmene, hvert enkelt av dem, på legemet slik som han ville. Slik er vi også ett legeme i Kristus, enda vi er mange. Men hver for oss er vi hverandres lemmer. Og alt etter den nåde som er gitt oss, har vi ulike nådegaver», og ulike kall.

Nå har Gud gitt sine særskilte ordninger for hvert enkelt ledd i hele samfunnet. For barn og foreldre, mann og hustru, arbeidsgiver og ansatt. Og når hvert enkelt menneske nødvendigvis hører inn under et av disse ledd i samfunnet, har også hvert eneste menneske Guds ordning for hans liv og tjeneste.

Derfor kan også hvert eneste menneske som gjør de gjerningene Gud har bestemt for den plass han har i samfunnet, være like sikker på at han gjør en tjeneste for Gud. Som om Herren selv hadde kommet til ham og bedt ham gjøre denne gjerningen –. Og da hadde vi ganske sikkert vært overlykkelige, bare fordi vi fikk gjøre en tjeneste for ham.

Ei tjenestejente kan nok ofte synes hun har en ubetydelig tjeneste, og aldri tror hun kan få noen anledning til å gjøre gode gjerninger. Men hvis hun nå virkelig kunne ta dette vi nå har vist, til seg. Da skulle hjertet hennes fylles av fryd over at hun med sine enkle, huslige gjøremål bare gjør gode gjerninger, og alltid får tjene Gud. For hennes plass og oppgaver blant oss er like mye en Guds ordning, som en biskops eller misjonærs gjerninger.

Forsømmer du derimot det Gud har bestemt for din oppgave i samfunnet, og heller velger å gjør en gjerning som i seg selv er stor, så har den ingen verdi for Gud. Og det å forsømme det Gud har bestemt for deg, er en stor synd.